

Homilia z okazji 15-lecia Sanktuarium Najświętszego Serca Jezusa
w Jezuickim Ośrodku Milenijnym
Chicago, IL
† Biskup Tomasz Jan Paprocki
Biskup Diecezji Springfield Illinois

Drodzy Bracia i Siostry w Chrystusie!

Kiedy byłem w Ziemi Świętej w 2005 (*dwutysięcznym piątym*) roku, pierwszym miejscem, które odwiedziłem była Góra Błogosławieństw, gdzie odprawiłem Mszę świętą na zewnątrz, razem z księżmi, którzy mi towarzyszyli podczas tej podróży, było to tam gdzie Jezus wygłosił Kazanie na Górze, które przed chwilą słyszeliśmy w czytanej dzisiaj fragmencie Ewangelii Świętego Mateusza.

Mówi się, że będąc w Ziemi Świętej zaczynamy bardziej doceniać Pismo Święte i mieć lepsze wyobrażenie wydarzeń w nim opisanych. Na pewno tak było w moim przypadku. Przecież czytałem wcześniej Kazanie na Górze wiele razy, miałem wyobrażenie góry, wzgórze z którego Jezus nauczał, jak wskazuje na to tytuł „Kazanie na Górze”. Kiedy jednak osobiście i w rzeczywistości zobaczyłem to miejsce na własne oczy, od razu doceniłem piękno tego miejsca, jak to Jezus patrzył na błyszczącą się wodę Jeziora Galilejskiego, i nauczał. Nagle majestatyczność tego kazania stała się jeszcze bardziej widoczna i łatwiejsza do wyobrażenia.

Każde z ośmiu błogosławieństw rozpoczyna się od greckiego słowa, *makarios*, które może być tłumaczone jako „bogobławiony”, „szczęśliwy”, „ubogacony”. To oznacza bardzo pozytywną sytuację, wywołującą radość, dobre samopoczucie w życiu człowieka. W kontekście religijnym oznacza to zazwyczaj dobrą relację z Panem Bogiem.

Dzisiaj świętujemy bardzo pozytywne wydarzenie, które przyczynia się do radości i dobrego samopoczucia w życiu wielu osób, kiedy świętujemy 15 (*piętnasto-lecie*) powstania tego Sanktuarium Najświętszego Serca Jezusa w Jezuickim Ośrodku Milenijnym. To jest naprawdę doświadczenie *makarios*, dla ludzi, którzy szukają dobrych relacji z Panem Bogiem, aby być błogosławionymi, szczęśliwymi, bogatymi duchowo. Jesteśmy bardzo wdzięczni Ojcom z Towarzystwa Jezusowego za ich tutaj poświęcenie i ofiarną posługę, jesteśmy wdzięczni wszystkim ofiarodawcom, bo przecież to dzięki ich ofiarności to Sanktuarium Najświętszego Serca Jezusowego w Jezuickim Ośrodku Milenijnym zostało utworzone. To rzeczywiście jest miejsce, gdzie Dobra Nowina jest głoszona.

W Ewangeliach wiele razy wspomniany jest zwrot „Dobra Nowina”, ponieważ takie ma znaczenie słowo Ewangelia. Jezus naucza, że Królestwo Boże jest blisko, że ludzie powinni nawracać się i wierzyć w Ewangelię, bo Jezus nie przyszedł wprost powiedzieć co to tak właściwie jest ta Dobra Nowina. Jezus wzywa Szymona i Andrzeja, Jakuba i Jana, aby porzucili to co robią i poszli za Nim. Oni nie mieli powiedziane dokąd idą, a to jeszcze bardziej wywołuje poczucie i wzrost entuzjazmu, ale nie ma żadnych szczegółów odnośnie Dobrej Nowiny. Jednak dalej Ewangelia mówi nam o dalszej działalności Jezusa. Nauczał w synagogach, uzdrwiał chorych, a to zaczyna brzmieć jak Dobra Nowina dla zainteresowanych, chociaż podejrzewamy, że musi nastąpić coś więcej – i to jest to o czym mówi nam dzisiejsza Ewangelia.

Teraz zaczynamy rozumieć zasięg, zakres Dobrej Nowiny. To jest w pełni zarys Kazania na Górze, które Jezus teraz głosi: jest to Jego pierwsze z pięciu kazań, które On wygłosił do ludu, a które są zamieszczone w Ewangelii Świętego Mateusza. Dzisiejszy fragment zawiera bardzo dobrze znany wstęp, który został nazwany jako Błogosławieństwa. Te słowa stanowią jeden z najbardziej popularnych ze wszystkich fragmentów Ewangelii. Używane są w liturgii Kościoła częściej niż inne teksty Ewangelii, począwszy od Niedzieli w okresie zwykłym oraz dni powszednich do okresów szczególnych, podczas pogrzebów i ślubów, a także podczas różnych ważnych celebracji, przy udzielaniu sakramentów i we wspomnieniach liturgicznych świętych. To jest pierwszy fragment w Ewangelii Świętego Mateusza, w którym Jezus wskazuje co to znaczy Dobra Nowina.

Jak się bliżej przyjrzymy, to ta scena jest bardzo sformalizowana. Ten, który głosi Dobrą Nowinę pełni rolę nauczyciela z autorytetem. W czasach Nowego Testamentu, nauczyciele siadali na otwartej przestrzeni i zaczęli nauczać. Odzwierciedleniem ich zdolności jako nauczycieli była ilość słuchaczy, którzy gromadzili się wokół nich na słuchaniu. Mateusz mówi, że Jezus ujrzał wielki tłum (prawdopodobnie czekający na niego), usiadł i nauczał ich. W Błogosławieństwach, Jezus w prosty sposób pokazuje co tę Dobrą Nowinę stanowi: to jest odziedziczenie królestwa niebieskiego. To jest zaakcentowane zarówno na początku i końcu wymienionych błogosławieństw; królestwo niebieskie należy do tych, którzy są ubodzy w duchu, i do tych którzy cierpią prześladowanie dla sprawiedliwości.

Możemy śmiało powiedzieć, że Jezus jest pierwszą osobą, która zadeklarowała i ukazał jednoznacznie do kogo należy królestwo niebieskie, na pewno jest On pierwszą i jedyną osobą, która w sposób wyraźny wypowiedziała kwalifikacje do jego przynależności. Królestwo nie tylko należy do tych, którzy są ubodzy w duchu i do tych, którzy są prześladowani dla sprawiedliwości, ale także do tych, którzy się smucą, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, którzy są miłosierni, czystego serca... i tak dalej.

Dobrą Nowiną jest to, że Królestwo Boże jest blisko. Jezus przechodzi od słów do działania, kiedy uzdrawia chorych, oczyszcza z trądu, przebacza grzesznikom, i to jest ten moment kiedy to Jezus słowa Błogosławieństw urzeczywistnia w tych potrzebujących ludziach, których życie uległo załamaniu. To jest Dobrą Nowiną, że wartości Boga są tutaj dla nas ludzi, abyśmy mogli się nimi dzielić. W końcowym kazaniu Jezusa w Ewangelii Mateusza, w przypowieści o sądzie ostatecznym, mówi On swoim naśladowcom, że cokolwiek uczynimy dla tych najmniejszych Jego braci i sióstr, czynimy dla niego Samego. Jezusowa Dobra Nowina została wyrażona w Jego działaniu, a także w wypowiedzianych przez Niego słowach. Naśladując przykład naszego Pana Jezusa jesteśmy wezwani do dzielenia się Dobrą Nowiną poprzez niesienie innym wartości Królestwa Bożego poprzez nasze codzienne życie według nauki Jezusowej.

Niech Bóg udzieli nam tej łaski. Amen.